ישראל היום
הכי ישראלי כל הזמן

24.11.2018

שישבת

צדק מאוחר

בגיל 9 הותקפה נטלי ברבי־סויסה מינית בידי דוד שלה, יהודה מסיכה • רגע לפני שחלה התיישנות על העבירה, החליטה לצאת למאבק משפטי מול התוקף ולהתעקש על פרסום שמו בפומבי • מסיכה הודה והורשע בהסדר טיעון, ושמו נחשף בהוראת ביהמ"ש • עכשיו היא מציגה את גרסתה המרגשת

אחרי 31 שנים, הצדק של נטלי ברבי־סויסה יצא לאור. עשרות שנים שהיא נושאת עימה את הזיכרונות הקשים מהפגיעה המינית שעברה בגיל 9 מצד דוד שלה, יהודה מסיכה. החרדות, חוסר הביטחון וחוסר האמון באנשים לא מרפים ממנה.

אבל למרות הגיהינום שעברה, היא מעולם לא נכנעה. השלימה תואר בקרימינולוגיה ובסוציולוגיה, ותואר נוסף במשפטים, הפכה לעורכת דין המתמחה בדיני משפחה ונישאה לאהוב ליבה, מיקי סויסה. היום הם הורים לרון (12) ולמיקה.(6)

רק לפני שנתיים וחצי הצליחה לאזור אומץ ולהתלונן נגד דוד שלה. לפני כשבועיים הרשיע בית משפט השלום בבאר שבע את מסיכה בן ה־68, לאחר שהודה בהסדר טיעון בעבירה של מעשה מגונה בכפייה. נטלי התלוננה על כמה אירועי תקיפה מינית שהוא ביצע בה לאורך מספר שנים; על רובם חלה התיישנות, ולכן כתב האישום התייחס לעבירת מין אחת. מסיכה נידון לחמישה חודשי עבודות שירות, שאותם ירצה במועצה הדתית באשדוד, וכן חצי שנת מאסר על תנאי ופיצוי של 30 אלף שקלים למתלוננת.

עכשיו, בגיל 40, בתום המלחמה הממושכת שבה ניצחה, נחשפת נטלי באומץ ומספרת את סיפורה מעורר ההשראה. "חשוב לי לעודד קורבנות שעברו תקיפה מינית להתלונן ולזכות בשלוות הנפש שאני חווה כעת. מה שקרה לי לא יכול להיות רק שלי. נשים צריכות לדעת שהצדק ייעשה, גם בחלוף השנים."

"לא ידעתי אם יתייחסו אלי"

כשנטלי היתה ילדה, אביה נפגע בתאונת עבודה, שבעקבותיה הפך לנכה. עם השנים חלה מאוד ואושפז לתקופות ממושכות. אמא שלה, שנאלצה לטפל בו, נעדרה פעמים רבות מהבית. נטלי, אחותה ואחיה בילו זמן ניכר בבתים של דודיה. היא התארחה תקופות ארוכות בבית אחותה של אמה, שנשואה ליהודה מסיכה.

האירוע שבו הורשע מסיכה התרחש כשנטלי למדה בכיתה ד' ושהתה בבית הדוד. על פי כתב האישום, הוא ביצע בה מעשה מגונה במהלך הלילה. "הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם ברורים", כתב השופט איתי ברסלר־גונן בגזר הדין. "הם נוגעים בכבודה, בביטחונה, וכמובן, בשמירה על גופה של המתלוננת, בוודאי כאשר מדובר בילדה קטנה, במקום שבו היא אמורה לחוש מוגנת; שהרי מלכתחילה, הוריה ביקשו מהנאשם לשמור עליה בהיעדרם. הנאשם הפר את האמון שנתנה בו המתלוננת ופגע בה באופן כמעט הקשה ביותר ."

"בזמן אמת מובן שלא סיפרתי כלום לאף אחד", אומרת נטלי. "לא יכולתי. גם בגלל הבושה, וגם בגלל הפחד מהתגובה של המשפחה. אחרי כמה שנים הרגשתי שאני חייבת לחלוק את הסוד שלי עם מישהי. סיפרתי לבת דודה אחרת שלי, ואחר כך סיפרתי גם לאחותי.

"הייתי אז נערה בת 15. זה היה סוד גדול, כי אבא שלי היה חולה מאוד, התאשפז המון ועבר ניתוחים. הוא גסס כמה פעמים במהלך החיים, וידעתי שאם ישמע על מה שקרה לי, זה פשוט ימוטט אותו. גם ידעתי מה דעתו על הנושא, ופחדתי שהוא עלול לקום ולקחת את החוק לידיים. היתה לי בחירה בזמנו: להתלונן נגד דוד שלי - או להמשיך לשתוק, כדי שאבא שלי לא ימות בכלא, בעקבות מעשים שהיה עושה."

יצא לך להיתקל בדוד שלך באירועים משפחתיים?

"לפעמים, ונמנעתי מכל קשר איתו. לא דיברתי איתו, לא פניתי אליו. היו סיטואציות שנתקלתי בו וברחתי.

"אני חושבת שהפעם הראשונה שבה יכולתי להתעמת ולדבר איתו היתה כשאבא שלי גסס, ודוד שלי בא לבקר אותו בבית החולים. נעמדתי וביקשתי ממנו לעזוב את המקום. הוא אמר שבא כדי לבקר את אבא שלי, והבהרתי לו שאני לא מעוניינת ואם יסרב, אפנה לאשתו ואספר לה מה הוא עשה. ואז הוא הלך. זו היתה הפעם הראשונה שבה ניצבתי מולו."

השנים חלפו, אבל עבור נטלי, הזמן עמד מלכת. הזיכרונות מילדותה המשיכו לרדוף אותה.

"מה שעברתי השפיע מאוד על ההתבגרות שלי. על הקשרים האישיים שלי, על הנישואים שלי - ובסופו של דבר, גם על ההורות שלי. אין יום שזה לא חוזר אלי.

"עד היום יש לי קושי בדברים מסוימים. אני משתדלת להימנע מלנסוע לבד עם זר ברכב. אני חשדנית מאוד ולא סומכת על אף אחד. לא מאפשרת לילדים שלי לישון מחוץ לבית. בלילה כל רחש מקפיץ אותי, ואני ממהרת לבדוק שהילדים מוגנים. אני חשדנית כלפי האנשים שנמצאים בקרבת הילדים שלי."

"ההתיישנות הארוכה בעבירות כאלה מוצדקת מאוד. בגיל 18 לא הייתי מצליחה לעשות את זה". ברבי־סויסה במשרדה

ב־2011 היא החלה לימודי משפטים במכללת שערי משפט, ואז נחשפה לסוגיית עבירות המין במשפחה והבינה שהיא רשאית עדיין להגיש תלונה נגד הדוד שתקף אותה. "הצורך לספר ולהוציא החוצה היה קיים בי תמיד, והגילוי גרם לי לחשוב מחדש על תלונה."

בסוף 2014 נפטר אביה של נטלי, והיא הרגישה שהיא יכולה לשתף את יתר בני משפחתה ואת חבריה בסוד הגדול, שנאלצה לשאת במהלך השנים. "ביום שאבא שלי נקבר התחלתי לספר לכל בני המשפחה, שבאו לנחם אותנו. בשלב הזה גם הבנתי שאני רוצה למצות את הדין עם הדוד שפגע בי."

בגיל 37 וחצי, חודשים ספורים לפני שחלה התיישנות על ההתעללות המינית שעברה, החליטה נטלי להגיש תלונה במשטרה. "לא באמת ידעתי אם מישהו יתייחס אלי, אם יטפלו בי, או שאעבור אונס שני", היא מסבירה.

מבחינה משפטית, מדובר במקרה מורכב. החוק קובע כי כשמדובר בעבירות מין במשפחה, תקופת ההתיישנות תחל כשימלאו לקורבן 28 שנים, ותימשך עשר שנים נוספות - עד גיל 38. לאחר מועד זה, לא יהיה ניתן עוד להעמיד את הפוגע לדין.

לאחר התחבטויות רבות פנתה נטלי לעו"ד ד"ר לימור עציוני, מומחית למשפט פלילי, המייצגת נפגעי עבירה מינית, שהיתה המרצה שלה למשפטים בלימודיה. "ידעתי שאם יש מישהי שתיתן לי מענה בהיבט הפלילי - זאת היא. לימור פירטה בפניי כל שלב ואמרה לי לקראת מה אני הולכת. היא הסבירה את הקשיים והבטיחה לעשות הכל כדי להקל עלי. והיא באמת קיימה."

היא ידעה שהגשת תלונה תהיה כרוכה בניתוק הקשר עם בני המשפחה המורחבת, שאליהם היתה קשורה מאוד. "חששתי איך זה ישפיע על המשפחה המורחבת שלי, אבל לא היתה אלטרנטיבה אחרת למצות את הדין עם הפוגע בלי לחשוף את המשפחה .

"יש אנשים במשפחה שהיו יתדות במהלך החיים שלי, קשר קרוב מאוד. פעמיים בשבוע הייתי אצל הדודים שלי, יושבת איתם ומשתפת אותם בחיי האישיים. כואב לי שכפיתי עליהם את הבושה הזאת. מישהו פגע בי ואני רוצה למצות איתו את הדין, ואני לא יכולה לעשות את זה בלי לפגוע במי שהכי קרוב אליו. אבל אם לא הייתי מתלוננת, לעולם לא הייתי מצליחה להיות שלמה עם עצמי ."

איך הגיבו במשפחה המורחבת?

"כולם האמינו לי, הצטערו עלי וניסו לשחזר את הסיטואציות לאחור, אבל היו חלוקים על הדרך שבה אני צריכה לפעול. מצד אחד הם רצו מאוד לגונן עלי, ומצד שני היו חייבים לגונן על דודה שלי, אשתו של הדוד התוקף. אלה שני אינטרסים מנוגדים, גם לעזור לי לעשות צדק וגם להגן עליה מפגיעה. זה לא מסתדר .

"היו דעות שונות במשפחה. חלק אמרו שאני צריכה ללכת עם האמת שלי ולהעניש את הדוד, וחלק אמרו, 'תראו מה זה יעשה לאישה ולילדים'. היו אנשים שאמרו, 'למה להתלונן? בסדר, סיפרת, ועכשיו אנחנו יודעים, וניזהר. למה ללכת למשפט? שתקת 30 שנה, אולי פה זה ייעצר'. את זה לא יכולתי לקבל.

"עד אז הייתי הבת האהובה והאחיינית האהובה, זאת שאוהבת את כולם וכולם אוהבים אותה. ויתרתי על הכל כדי להרגיש שלמה עם עצמי."

"חקירה שונה ממה שדמיינתי"

בינואר 2016 הגישה נטלי תלונה במשטרה. "פחדתי מהחקירה. חששתי שזה יהיה חוקר גבר, אבל לימור הסבירה לי שהיא תיאמה וקבעה פגישה מראש, עם החוקרת אורית מרקוביץ', שמתמחה בעבירות מין במשפחה.

"החקירה עצמה לא היתה כמו שדמיינתי. אורית נתנה לי זמן להסביר הכל ברוגע, גבתה ממני עדות בצורה איטית ומתחשבת. היא היתה יסודית מאוד ולא פספסה שום פרט. היא גם השאירה לי פתח לחזור אליה אם אזכר בפרטים נוספים. זה היה חשוב לי ."

המשטרה החלה לזמן לחקירה חלק מבני המשפחה, ונטלי החליטה להתרחק מהמשפחה המורחבת. "החקירה יצרה מתחים במשפחה, ויכוחים. החלטתי שאני מתרחקת מהמשפחה המורחבת ועושה את התהליך עם עצמי ועם הקרובים אלי, כי כל היתר מייצרים לחץ וביקורת, ולא רציתי שזה יהווה מכשול.

"אמא שלי, אחותי ואחי תמכו בי, למרות שגם הם עצמם סבלו מאותו ריחוק מהמשפחה. עד היום יש ריחוק מחלק מבני המשפחה, שלא השלימו עם העובדה שהמשכתי עם התביעה הזאת עד הסוף. אמא שלי לא הסכימה לשמוע שום ביקורת מצד המשפחה שלה על הדרך שבה בחרתי."

באחד משלבי החקירה נאלצה נטלי לעמוד מול האיש שהחריב את ילדותה ולהתעמת איתו. "מאוד פחדתי מהעימות הזה", היא אומרת. "פחדתי לשבת ליד האדם שעשה לי דבר כזה ולהיות מסוגלת להגיד לו את הדברים, להאשים אותו. אבל אורית הרגיעה אותי. היה משהו בניסיון שלה, שנתן לי את הביטחון שהייתי צריכה כדי לעבור את זה. לא היה קל, אבל הרגשתי שהיא מגינה עלי.

"עברתי כל כך הרבה דברים בתהליך הזה, שכשאני מסתכלת על עצמי לאחור, אני לא מאמינה. דברים שאמרתי ועשיתי. מאיפה היה לי האומץ."

חודש וחצי לאחר הגשת התלונה הועבר התיק לפרקליטות מחוז דרום, שם פגשה נטלי את עו"ד עינת בלנרו. "אין לי מילים לתאר את היחס הטוב שקיבלתי. למרות שאני עורכת דין בעצמי, במקרה הזה הגעתי כקורבן עבירה, והייתי צריכה לגולל שוב את כל הפרטים שסיפרתי בחקירה. עם כל הקושי, הכל נעשה בצורה כל כך מקצועית ומתחשבת. זה לא היה קל, אבל זה היה קל יותר בזכות העובדה שהאנשים שיושבים מולך מבינים אותך.

"עינת הסבירה לי מה הולך להיות ופירטה בפניי את הבעייתיות שיש בתיק. בנקודה הזו הבנתי שהיא אמנם מייצגת את המדינה, אבל שאני מאוד חשובה לה. נוצר קשר חיובי, הרגשתי שמטפלים בי אישית. שאני נמצאת בידיים טובות."

"הוא נטו הודה באשמה"

על פי הדרישה בחוק, היועץ המשפטי לממשלה אישר להגיש את כתב האישום נגד מסיכה. כתב האישום הוגש ב־17 באפריל, עם הודעה על הסדר טיעון. ב־17 ביוני הוצג הסדר הטיעון, במסגרתו הודה מסיכה שביצע בנטלי מעשה מגונה בכפייה בילדותה.

"הרגשתי קצת הקלה כשהוא חתם על ההסדר, אבל מכיוון שתמיד היתה איזושהי עננה שאולי ההסדר לא יתקבל, הייתי מאוד מתוחה", היא אומרת.

כבר בדיון הראשון בבית המשפט ביקש מסיכה צו איסור פרסום על שמו. "זמן קצר לפני הדיון הודיע עורך דינו לפרקליטות שאם לא נסכים לאיסור פרסום, הוא חוזר בו מההסדר. זה שם אותי בדילמה קשה. מצד אחד, ההודאה וההסדר חסכו ממני מעמד קשה של עדות בבית המשפט. מצד שני, הסברתי לשופט שמבחינתי, ההודאה וההתנצלות שלו יהיו כנות רק אם זה יהיה פומבי.

"אם אני אומרת לך משהו בחדר סגור, ואת לא יכולה להוציא אותו החוצה, איזו משמעות יש לזה? זה כאילו לא קיים. ממש כמו המעשה עצמו, שרק אני והוא היינו שם. את רוצה לספר, אבל אומרים לך 'תשתקי .'

"אם כבר הוא לוקח אחריות, אז שזה יהיה שלם ולא רק למראית עין, ביני לבינו. שההתנצלות שלו וההכרה במעשה שעשה יהיו פומביות. ברגע שזה נחשף, אני יודעת שהוא לא יכול לספר גרסה אחרת לחברה. זה נטו להודות באשמה."

נטלי ביקשה לדבר בפני השופט ולהסביר לו את החשיבות שהיא רואה בפרסום שמו של הדוד. למרות התנגדותו של מסיכה, השופט ברסלר־גונן נענה לבקשת התובעת ואִפשר לנטלי לעלות לדוכן. דבריה המרגשים שכנעו אותו להתיר את פרסום שמו של מסיכה.

"אמרתי לשופט ששתקתי כל החיים בכפייה. בהתחלה מתוך בחירה מזויפת של פחד ובושה, ואחר כך מתוך הגנה על אבא שלי. תמיד היתה סיבה לשתוק. אבל כשאבא שלי היקר נפטר, פתאום יכולתי לדבר. אני מרגישה שאני לא רוצה לשתוק עוד."

אחרי דרך ארוכה, רצופה בקשיים, החליט בית המשפט להתיר את פרסום שמו של מסיכה. בנימוקים כתב השופט: "זכאי הציבור לדעת שהדין חל על כולם, ובית המשפט ממצה את הדין גם במקרים של האזרח הפשוט, שגם הוא יכול למצוא עצמו באור הזרקורים. האזהרה לציבור אינה רק מפניו של אותו נאשם שזה עתה הורשע בדין, אלא מעצם החשיפה של הדברים בציבור, גם

בחלוף הזמן. עניין זה הוא גם עניין לציבור קורבנות העבירה, שיידעו כי הדברים נחשפים גם בחלוף הזמן.

"כשם שחשיפת המעשים לאור השמש יש בה לסייע בחיטוי הפצעים, כך גם ההתנצלות הפומבית יש בה כדי לאפשר לקורבן העבירה לסגור ולו חלק מפצעיה."

עבור נטלי, זה היה ניצחון גדול על האדם שגזל ממנה את ילדותה. "כששמעתי את השופט מקריא את ההחלטה, הרגשתי שיש מי שמקשיב ויש מי שמבין", היא מנסה לעצור את הדמעות.

"להסיר את המחסום מפיה"

מסיכה הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על ההחלטה לפרסם את שמו. נטלי חששה שהערעור יתקבל, והסוד שלה ייאלץ להישאר במחשכים לנצח. בסוף אוגוסט החליט גם בית המשפט המחוזי לדחות את הערעור ולהתיר את פרסום שמו של מסיכה.

בהחלטתו כתב השופט אלון אינפלד: "המתלוננת תיארה את הצורך שלה להוציא את הסוד החוצה. זאת עתה, כאדם בוגר, שהחליט להפסיק לפחד ומכיר בכך שלא עשה דבר רע. המתלוננת דורשת מהמערער לקחת אחריות על כך שהרס את ילדותה ואת חייה .

"סיפור זה מתחיל בפחדה של ילדה קטנה לעת ליל. הילדה ישנה בבית דודה, בהיעדרם של הוריה, אך מנוחתה הופרה ושלוות הנפש לא תחזור אליה לעולם... רוב חייה שתקה הילדה, עד כי מזמן כבר אינה עוד ילדה. היום מבוגרת היא אפילו מגילו של המערער עצמו בעת המעשה .

"עתה, משבגרה, נמצאו לילדה הכוחות להפר את שתיקתה. בקשתה היא לזעוק את כאבה ולהצביע לעיני כל על רוע מעללי המערער. המחוקק בחוכמתו הכיר בקושי של ילדות קטנות וילדים קטנים לספר על מעשים רעים שעושים להם בגיל צעיר. לפיכך החליט כי חלוף הזמן, אשר בדרך כלל חוסם קורבנות עבירה ממיצוי הדין לאחר זמן, יימדד באמת מידה אחרת עבורם.

"הילדה שנפגעה אי אז מתייצבת היום לפנינו ודורשת מאיתנו להסיר את המחסום שאותו שם המערער לפיה, לפני שנים כה רבות (...) עמדת הנפגעת נשמעה והכריעה. הנפגעת דורשת כי הצדק לא רק ייעשה אלא גם ייראה, וכך אני מורה."

נטלי: "ההחלטה היתה מרגשת מאוד. קראתי אותה כמה פעמים, בכיתי והתרגשתי. השופט הצליח להגיע לנפש שלי בלי שאדבר. בהחלטה שלו הוא קלע בדיוק למה שאני מרגישה. אף אחת לא תבין את זה עד שתהיה במעמד הזה.

"כל אנשי המקצוע לאורך הדרך, כולל השופטים, הצליחו לעשות עבורי צדק ולהבין את ה'בפנים' שלי. לתת אותו כתוב במילים."

ב־8 באוקטובר הגיעה הדרך הארוכה שעברה נטלי לקיצה. בית משפט השלום בבאר שבע קיבל את הסדר הטיעון וגזר על מסיכה חמישה חודשי עבודות שירות, שישה חודשי מאסר על תנאי ופיצוי של 30 אלף שקלים למתלוננת. השופט ברסלר־גונן ציין בגזר הדין כי העונש המוסכם מקל על הנאשם.

לדברי עו"ד עציוני, "מדובר בפסק דין יוצא דופן, שמוכיח שאם ניגשים לתהליך בצורה הנכונה - סיכויי ההצלחה גבוהים. לא רק פסק הדין הזה תקדימי, אלא כל ההליך תקדימי. הוא מהווה חיזוק משמעותי לכל מי שמתלבטת, ומוכיח שאם היא עושה את זה נכון, מלווה כמו שצריך ומגיעה לתהליך בצורה טובה - יש סיבה למה כן להתלונן .

"נטלי הגיעה כמה חודשים לפני שמלאו לה 38, ועברו הרבה מאוד שנים מאז הפגיעה בה. היא היתה ממש חודשים ספורים לפני התיישנות."

עו"ד ד"ר לימור עציוני

למרות התסכול על כך שהדוד הפוגע לא ירצה עונש מאסר, נטלי מבינה שאילו היה מתנהל משפט, התוצאה כנראה לא היתה שונה. במקרים של עבירות שבוצעו לפני שנים רבות כל כך, הפרקליטות לא נוטה לבקש מאסר בפועל.

עו"ד בלנרו: "עבור מתלוננת, לעמוד בבית המשפט ולספר על עבירות מין שבוצעו בה, לא כל שכן בתוך המשפחה ובחלוף 30 שנה, זה לא מעמד קל. יש משמעות לכך שהנאשם הודה ולקח אחריות, דבר שחסך מנטלי את החשיפה הזאת בבית המשפט.

"הגענו להסדר טיעון של חמישה חודשי עבודות שירות בגין עבירה אחת של מעשה מגונה, שהתרחשה לפני 30 שנה. כשנדרשנו להעריך את המצב המשפטי, סברנו, בעצה אחת עם נטלי, שמדובר בתוצאה צודקת ומתאימה בנסיבות העניין. בעצם עריכת הסדר הטיעון, נמנע מנטלי הצורך לעבור את הדרך המורכבת של ניהול משפט פלילי."

נטלי אומרת שעבורה, המעגל נסגר. "מבחינתי, מה שהיה חשוב בהסדר הזה זו העובדה שהוא הודה והביע חרטה. עכשיו אני יכולה לספר מה עבר עלי, ומי עשה לי את זה. חיכיתי לרגע הזה. ידעתי שכשההליך המשפטי יסתיים, אני אקבל את האפשרות לחשוף את זה בצורה שתיתן לי קצת שקט ורוגע, לעומת הסערה שהיתה בי כשזה היה הסוד שלי. הבושה נעלמה. היום אני יכולה לספר את זה ולא להתבייש .

"היום אני יכולה גם להזהיר את האנשים הקרובים. זאת נטייה מינית שבאיזשהו מקום, היא מחלה. העובדה שחלפו מאז שנים רבות לא אומרת שהוא החלים ממנה. הוא אדם מכובד מאוד, שכולם במשפחה אוהבים ומכבדים, אבל הם לא מודעים ל'טיבו'. אני חושבת שטוב יעשה אם ירחיק את עצמו מילדים ."

ניצחון של הצדק

סיפורה של נטלי הוא סיפורם של ילדות וילדים רבים, שבניגוד אליה, לא העזו להשמיע את קולם. הפער בין שכיחות תופעת הפגיעות המיניות במשפחה לבין מספר המקרים המדווחים למשטרה גדול, מכיוון שעדיין מדובר בטאבו חברתי.

על פי נתוני איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית בישראל, שמסתמכים על הערכות מחקריות, אחד מכל שבעה ילדים או ילדות עבר פגיעה מינית במסגרת המשפחה. הנתונים גם מלמדים שבגילוי עריות, הפער בין זמן הפגיעה למועד הדיווח גדול יותר מאשר בסוגי פגיעות אחרים .

"בלא מעט תיקים שניהלתי, שעניינם עבירות מין במשפחה, קיימת תרבות של הסתרה וטיוח - ואף מתן גיבוי לפוגע", אומרת עו"ד עינת בלנרו. "בהרבה מקרים, אימהות לא האמינו, או לפחות כך טענו, לילדים ולילדות שלהן, וזאת בנסיבות שבהן הפוגע היה האבא או בן הזוג שלהן.

"המחוקק הבין שיש קושי מובנה בדיווח של קטינים על עבירות המין שבוצעו בהם, בעיקר כשזה מתרחש בתוך המשפחה או על ידי פוגע מהמעגל הקרוב. בדיוק בגלל זה קיימים בחוק הסדרים שמאפשרים הגשת תלונה מאוחרת, באופן שלא יוביל להתיישנות התיק. המקרה של נטלי מלמד שיש סיבות מוצדקות מאוד לכך ששתקה במשך כל כך הרבה שנים ולא חשפה את הפגיעה בה.

"המקרה שלה מילא אותנו סיפוק וגאווה. הוא יוצא דופן, בין היתר בשל העובדה שבזכות האומץ שלה להיחשף, התהליך שעברה והממשק עם רשויות אכיפת החוק הובאו לידיעת הציבור."

לדברי נטלי, "תקופת ההתיישנות הארוכה שניתנה בעבירות כאלה היא מוצדקת מאוד. אני לא יודעת אם בגיל 18 הייתי מצליחה לעשות את זה. צריך לפתח איזושהי בשלות, איזשהו אומץ ."

בניצחון שלה היא רואה מסר חשוב לכל הנפגעים מעבירות מין - שלא יפחדו להתלונן גם אם עבר פרק זמן ממושך מפגיעתם. "אני באמת מרגישה צורך להגיד לכל מי שעברה או עבר תקיפה מינית: לקום, לקחת מישהו קרוב שילווה אותך ולעשות את התהליך כמו שצריך - ואז הוא לא נורא ולא מאיים.

"עצם השיתוף בסוד הוריד ממני את הכובד. כל אחד ששיתפתי אותו עזר לי לשאת את העול, כי אי אפשר לסחוב דבר כזה לבד. זה אוכל אותך מבפנים, ובסוף גם משפיע על התפקוד שלך.

"אני ממליצה לכל נפגעת ונפגע תקיפה מינית לאזור אומץ ולמצות את הדין עם הפוגע. יש בזה החלמה מסוימת והתחלה של תהליך ריפוי לנפש."

עם מיקי. "הוא ידע על המקרה מהרגע שהתחלנו לצאת, האמין לי ותמיד תמך בי"

נטלי מבקשת להודות לכל מי שליווה אותה בתהליך ועזר לה להוציא את האמת לאור. "בראש ובראשונה, לבעלי היקר מיקי, שידע על המקרה מהרגע שהתחלנו לצאת, האמין לי ותמך בי לאורך כל הדרך. לאמי היקרה ולאחים שלי, שיחד איתי נשאו במחיר הפגיעה במשפחה, כדי לאפשר לי למצות את הדין עם הפוגע. בזכותם הצלחתי להגיע לנקודה הכל כך טובה שאני נמצאת בה היום. אני מרגישה כל כך שלמה.

"בן אדם הודה במה שעשה לי ויתחיל לשלם את עונשו לחברה, וכלפיי בצורה עקיפה. זה נותן לי שקט וכוח להמשיך בחיים שלי. אני מרגישה היום שזכיתי בחיים, ובתמורה אני צריכה להשיב טובה. והדרך שלי להשיב תודה היא לחשוף את המקרה שלי ולספר לכל העולם שזה אפשרי. לספר שהתהליך כולו יכול להיות טוב ומוצלח ולהביא בסופו להרשעת האדם שפגע בך כל כך. להביא לי את השקט שהיה חסר לי כל השנים .

"היום אני יכולה לומר את שמו ולא לחשוש: יהודה מסיכה פגע בי בילדותי. הוא הודה, התנצל ומשלם על מעשיו ."

היא מרבה לחשוב על אביה המנוח, מה היה אומר אילו היה בחיים. בילדותה כינה אותה "עורכת הדין הקטנה שלי", ותמיד ניבא לה הצלחה. ידע שהיא חזקה, אבל היום היה מגלה יותר מתמיד עד כמה. "אני יודעת שהוא גאה בי על מה שעשיתי", היא אומרת בהתרגשות. "אני מקווה שהוא לא סובל מהידיעה, ושהוא רואה שעשיתי צדק ."

ויש לה מסר גם למשפחות הקורבנות, ובעיקר להורים. "אם בא אליכם ילד, בן או בת, ומספר שעבר תקיפה מינית, בין שבתוך המשפחה ובין שבחוץ, קחו אותו לאיש מקצוע, שילווה אתכם בתוך התהליך. אני פיתחתי סוג של כעס במשך השנים, איך לא דאגו לי ולא גוננו עלי, איך לא שמו לב.

"צריך להתמודד עם הקושי הזה כשהוא עוד טרי. אתם הולדתם ילדים, ואתם צריכים לדאוג להם. חלק מהדאגה הוא לעמוד לפעמים מול בעל, דוד או גיס, ולהגיד: 'אתה פגעת בילד שלי - ואתה תשלם'. זאת ההורות המושלמת בעיניי."

תחדשי את הקשר עם בני המשפחה המורחבת?

"זה עדיין טרי מאוד, ואני לא יודעת אם כולם יודעים שהוא הורשע. הם ישמעו על זה ויצטרכו להחליט אם הם מקבלים את זה. הייתי שמחה שיגיע היום שהם יצליחו להבין ולהכיל את הדרך שבה בחרתי ולתמוך בי."

מיקי, בעלה, תולה בה מבטים מעריצים. לדבריו, גם ברגעים הקשים ביותר ידע ששום קושי לא ישבור את אשתו. "ידעתי כל הדרך שנטלי עקשנית ולוחמת צדק. היו כאלה שהעדיפו לטאטא הכל מתחת לשטיח. נטלי סחבה את העול הזה, ולמרות זאת תמיד הצליחה בכל. ידעתי לאורך כל הדרך שהיא תלך אחרי האמת ותנצח. אני באמת מאמין שהצדק חזק יותר מהכל .

"אונס ומעשים מגונים הם רצח לכל דבר. רצח של אופי ונשמה. 31 שנה נטלי סוחבת את זה, יותר ממאסר עולם. אני לא חושב שאם הייתי במקומה, היתה לי היכולת לקום בבוקר עם עוצמות ולהילחם נגד גלגלים גדולים כל כך. נטלי עשתה את זה באופן מדהים ."

• • •

עו"ד רועי אטיאס, שייצג את יהודה מסיכה בתיק, מסר בתגובה: "מתחילה, המדינה קיבלה את גרסת המתלוננת, עדות יחידה ומאוחרת מאוד, שלא נתמכה בחיזוקים. המדינה איימה בכתב אישום חמור ביותר, מרובה עבירות אינוס שבוצעו בקטינה במשך שנים.

"בסופו (ואולי מתחילתו) של יום, המתלוננת העדיפה שלא להעיד נגד הנאשם בבית משפט, מה שאילץ את המדינה לגמד טוטאלית את כתב האישום ולהותירו עם 'מעשה מגונה' בלבד, בהזדמנות אחת ויחידה שעשה הנאשם, ושבגינו תסתפק המדינה בעונש סמלי ללא מאסר בפועל, בתנאי שיודה ללא ניהול משפט .

"מהבחינה המשפטית גרידא, איני מכיר אדם שפוי שיסרב להצעה כזו, בין אם המעשה קרה בפועל ובין אם לאו. יחד עם זאת, איני רואה תוצאה מסוג זה כ'הישג' משפטי, אם בסופו של יום המלצתי לנאשם שטוען חפות להודות אפילו במעשה מגונה אחד ויחיד, באם הוא לא עשה אותו.

"הנאשם אכן הודה בבית משפט ולקח הסדר שכזה. המעניין הוא שבסוף המשפט טענה המתלוננת שהיא לא מאמינה לנאשם שהוא לוקח אחריות, והאמת שאולי היא צודקת. גם לי, ואני משוכנע שאף לבית המשפט, לא היתה התחושה שמסיכה אכן התכוון לדבריו כשאמר 'מודה.'"